

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 marca 2008 r.
skargi B. Ł.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Rejonowego w Z. z dnia 6 czerwca 2005 r., sygn. akt I Co (...)

wydanego w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego w Z.
przeciwko B. Ł.

przy udziale Komornika przy Sądzie Rejonowym w Z.

o świadczenie pieniężne,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

B. Ł. wniósł do Sądu Najwyższego osobiście sporządzoną i podpisaną przez siebie skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 6 czerwca 2005 r., sygn. akt I Co (...).

Tymczasem w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje z mocy art. 87¹ § 1 k.p.c. tzw. przymus adwokacki, a więc zastępstwo stron przez adwokatów albo radców prawnych. Wyjątek od tej zasady dotyczy sytuacji, gdy m. in. stroną jest jeden z podmiotów wyczerpująco wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c. Skarżący nie twierdzi nawet, aby mieścił się w kręgu podmiotów wskazanych w powołanym ostatnio przepisie.

W tej sytuacji skarga została wniesiona z uchybieniem wymogu tzw. przymusu adwokackiego, co przesądza o jej niedopuszczalności skutkującej obowiązkiem odrzucenia skargi.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸
§ 1 k.p.c.